

Becéről Illyés Gyulának Tihanyba

*Szüretre kaptam meg a levelet,
hogy születésnapodra köszöntselek.*

*Hegyen vettem a hírt . . . A tó fölött,
munkában nyakig, ért fürtök között.*

*Hegyen . . . Munkában! . . . Mindkét szó talál
s emel, akár az ozorai vár.*

*Folytatom hát . . . Kosaram tollra váltva,
körözök Tájaid fölött a tájba,*

*mely Egy s mindkettő úgy ragyog, hogy ontja.
Minden ősznek ez a titka.*

*Köszöntlek, Ősz! . . . Hombár, pince, szüret
aligha gazdagabb, mint a tied!*

Míg csipog és tátogat

Illyés Gyulának

*— Bevesszük-e? . . . Legyőzzük biztosan? . . .
De akkor is, élhet-e boldogan,
ha tudja, nincs többé halál,
amíg a nap az égre jár . . .*

*Legyőzi? . . . Nem? — Nem a halálban,
mindenki önmagában! . . .
S e sok egyed együtt a világ,
amíg a nap az égre jár.*

*Mindenki önmagába
hordja s rakja, mint madár a fára,
mint fecske meredély falára
a fészket! . . . Mindenki önmagába!*

*S e fiókás reménység
míg csipog és tátogat,
látom lobogni élet
tápláló anya-madaradat! —*